

18. navadna nedelja – leto A

Jezus nasiti pet tisoč mož

Ko je Jezus to slišal, se je v čolnu umaknil od tam v samotni kraj, sam zase. Množice pa so to izvedele in šle iz mest peš za njim. Ko se je izkrcał, je zagledal veliko množico. Zasmilili so se mu in ozdravil je njihove bolnike. Ko se je zvečerilo, so stopili k njemu učenci in rekli: »Samoten je ta kraj in ura je že pozna; odpústi množice, da gredo v vasi in si kupijo hrano.« Jezus pa jim je rekel: »Ni jim treba oditi. Vi jim dajte jesti!« Rekli so mu: »Tukaj imamo samo pet hlebov in dve ribi.« Dejal jim je: »Prinesite mi jih sem!« In velel je ljudem, naj sedejo po travi, vzal tistih pet hlebov in dve ribi, se ozrl v nebo, blagoslovil, razlomil hlebe in jih dal učencem, učenci pa množicam. Vsi so jedli in se nasitili ter pobrali koščke, ki so ostali, dvanajst polnih košar. Teh pa, ki so jedli, je bilo okrog pet tisoč mož, brez žená in otrok. Mt 14,13-21

Dajte jim vi jesti ...

Doslej sem v tem evangeljskem odlomku občudoval Jezusovo sodelovanje z apostoli in njihovo usklajenost. Vsak prispeva svoj delež, pripravljen je deliti z vsemi, nazadnje ostaja vsem vsega. Tokrat doživljam dogodek zelo drugače.

Jezusa prizadene smrt Janeza Krstnika, zato bi se rad umaknil v samoto in bil tam s svojim Očetom. Množica ga poišče, miru ne bo dobil. Ker vidi, da so ljudje izgubljeni, se jim posveti. Kje so ves čas učenci? Zanje je bil dan zagotovo manj naporen kot za Jezusa. Oni stvari ne doživljajo tako globoko in tako tragično, saj pred seboj še nimajo tistega cilja, ki ga ima Jezus. In kaj sledi? Učenci mu skoraj ukažejo, naj se znebi množice, da si vsak poišče kruha. No, tisti dodatek, naj si kupijo živeža, je po mojem mnenju lepota okras. Učenci bi bili radi sami z Gospodom in množica jim gre že na živce. Ne skrbi jih lakota množice, ampak lastno ugodje. Jezus to začuti in pravi: Vi jim dajte jesti. Učenci, kot da še niso videli čudežev, arogantno rečejo: Tu imaš pet hlebov in dve ribi. Ali ne vidiš, da je to premalo! Človek ne dobi nobenega vtisa, da bi učitelja gledali kot Gospoda in čudodelnika. Radi bi si ga lastili in na živce jim gre množica. Stopila jim je v glavo pomembnost in pozabili so, da je ta pomembnost vezana na veličino učitelja, ne nanje. Jezus se ne da motiti. Prinesite mi jih, nadaljuje. Zdi se kar tragikomično, s kom ima opraviti Bog. Kakšno družbo si je izbral.

In kakšno družbo ima danes? Tu smo mi. Kolikokrat se za navidezno skrbjo za drugega skriva čista sebičnost. Pa naj bo to v družini, ko starši pogosto 'skrbijo' za otroke, jim kupujejo vse mogoče stvari, jim omogočijo najrazličnejše dejavnosti, jih vozijo na vse mogoče krožke ipd. Pa je to res tisto, kar otroci potrebujejo, ali je le najlažja pot do lastnega udobja in miru? Kako hitro se mladi v svojih prijateljstvih zavrtijo v izražanje svoje ljubezni na najrazličnejše načine, a vse iz strahu, da bi izgubili drugega, če bi bili v ljubezni tudi odločni in nepopustljivi. Mar ni podobno tudi v zakonu, ko zakonca drugemu nehata 'težiti' in tolerirata stvari, ki uničujejo zakon in družino. Vse iz ljubezni! Da, iz ljubezni do lastnega miru in

ugodja. Potem imata oba mir. In ne nazadnje ali ni tudi v Cerkvi mnogo stvari naravnanih tako, da imamo vedno več miru tisti, ki bi nas morala skrbeti tavajoča množica. Ponekod imam celo občutek, da se trudimo, da bi te nadležne množice ne bilo preveč okrog naših središč, naših župnišč ipd. Če pa se kje vrtijo, je to za marsikoga že slabo znamenje. Je to res iz skrbi za množico in posamezne pastirje, ki so vedno bolj čudni, ker izstopajo iz sivega povprečja apostolov, ki v strašni skrbi za množico, le to pošiljajo domov, naj se tam nahrani?

Naslednji korak je tudi za nas jasen. Gospod, tu imaš, mar ne vidiš, da vsega primanjkuje še za nas same. Saj je nemogoče karkoli narediti. Otroci so takšni, kdo še lahko sanja o neki morali, spoštovanju starejših, spoštovanju vrednot itd. Mladina je takšna, ne moreš pričakovati od prijateljice, da bo kar čakala na poroko oz. pričakovati od fanta, da se bo trudil za zdržnost npr. pet let. Zakon je pač takšen, da se dva ne moreta resnično najti. Gospod, kaj kompliciraš. Pomagaj nam raje priti do miru!

Jezus pa kar vztraja. Mi pa po svoje: Gospod, saj se ne da. Kako smo lahko tako slepi! Kako lahko dvomimo, da tisti, ki nas je ustvaril, tisti, ki reče in se zgodi, ne more spremeniti toka zgodovine? Kaj se nam dogaja?! Ne verjamemo, da je pri Bogu vse mogoče. Da, če Gospod hoče, lahko pomnoži pet hlebov in nahrani pet tisoč ljudi. In če noče, pomeni, da je tako dobro zame in zanje. Ali ne bi bilo bolje, da bi zbrali več ponižnosti in ga prosili, Gospod, nahrani tiste, ki jih mi ne moremo nahraniti. Zagotovo se nas bo usmilil!